

det vist være flogeft at lade den gamle Skole staa og sætte et Par Støtter til, for at den ikke skal falde omkuld, før vi faae den i nskede Fristole. — Derimod kommer jeg til at gjøre et Par Bemærkninger overfor det ærede Medlem for Aalborg Amts 5te Valgkreds (W. Holm). Han forundrede mig en hel Del, idet han sagde, at, dersom jeg havde troet, at jeg gavnede den Sag, jeg talte for, tog jeg meget feil, og siden kom han til at udtale, at jeg snarere havde skadet den. Jeg veed ikke rigtig, hvor jeg skal føre den Tanke hen. Dersom det er — det kunde jo tænkes at være Meningen —, fordi jeg selv er Part i den Sag, jeg taler om, vil man finde sig, lad mig sige det, indigneret over, at en Mand, der er Part i Sagen, ikke er saa besteden at tie stille, vil jeg tilstaa, at den Tanke et Dieblik har foresvævet mig, men da jeg ikke var vis paa, at nogen Anden vilde sige, hvad jeg ønskede at faae sagt, troede jeg, at det var min Pligt at se bort fra den, at det var falsk Bestedenhed at udlade at tale i en Sag, hoort jeg tilfældig er Part, men dog ikke Part her, paa Grund af, at jeg er i Rigsdagen, og derfor antog jeg det for rigtigt, pligtmæssigt at sige, hvad jeg troede, at det burde siges, uden Hensyn dertil. Jeg skulde ikke tro, at det ærede Thing betragter Forholdet saaledes, at dersom det antager Sagen for værd at fremme, skulde det afholde sig fra at fremme den, fordi jeg har talt for den; saa meget Hensyn tager det vist hverken til, at jeg er Part i Sagen, eller naturligvis endnu mindre til min Person. Jeg har havt bedre Tanker om de Grunde, der bevegede det ærede Thing til at handle, saaledes som det i et givet Dieblik handler. Naar der blev sagt under forskjellige Bendinger, at Embedsmændene — og her tager man Lærerne med til Embedsklassen, og det gaar godt an i denne Forbindelse — bør stilles ligesom andre Statsborgere og lide deres Del af det almindelige Tryk, ser denne Sætning godt ud i et Dieblik som nu, da der er et økonomisk Tryk paa Landet, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at Embedsstanden aldrig kan blive stillet saaledes som Statens øvrige Borgere overfor de økonomiske Forhold. Embedsstanden er nemlig udelukket fra de Chancer til Gevinst, som alle øvrige Borgere have i gode Løder. Deraf følger ligefrem, at denne Stand ogsaa noget maa være fritagen for Chancer i modsat Retning. Den Udfigt til i heldige Løder at gjøre heldige Dispositioner og derved indvinde Noget til Børn mod daarlige Løder, have Embedsmændene ikke, og derfor er det ikke fuldt rigtigt, naar man hævder som en almindelig Sætning, at Embedsstanden, trods Ulighederne, skal kunne stilles ganske lige med de andre Borgere i økonomiske Forhold og de Chancer, som deri findes Sted. Det kan slet ikke lade sig gjøre. — Jeg skal ikke udtale mig videre. Jeg tror nu at have forklaret tydelig, hvad jeg mente med den høiere Løn til Lærerne.

Ordføreren (Holtstein): Jeg skal ikke fortsætte eller forlange Diskussionen ved at komme ind paa Spørgsmaal som det sidst berørte, idet jeg gaar ud fra, at de Detailler, der i saa Henseende have været omtalte, bør bringes under Forhandling paany i Udvalget mellem 2den og 3die Behandling, og da faae deres endelige Afgjørelse ved 3die Behandling, men jeg maa, forinden vi slutte denne Debat, overensstemmende med Udvalgets Flertals Udtalelse paa sidste Side i Betænkningen, tillade mig at gjøre et Par berigtigende Bemærkninger til den Udtalelse, som et Mindretal i Udvalget, nemlig to af Udvalgets Medlemmer, har fremsat under Nr. 221. De to ærede Medlemmer have der givet en almindelig Skildring af deres politiske Opfattelse af Situationen i indeværende Aar, og gjort i alt Fald et Forsøg paa en Skildring af, hvad de maatte anse for rigtig Politikk. I denne Skildring er der efter Udvalgets Flertals Formening indløbet adskillig Utydelighed eller i alt Fald Ting, der trænge til nærmere Forklaring og Berigtigelse, som jeg nu skal tillade mig at komme ind paa. — Der findes gjentagende i denne Fremstilling fra de to ærede Medlemmer en Paastand om, at Folkethingets Flertal, altsaa Folkethinget i Aar, har opgivet et Stridsspørgsmaal, som tidligere have været fastholdte af Thinget. Dette Udtryk „opgive“, som findes anvendt f. Ex. med Hensyn til Spørgsmaalet om Stiftsmidlerne og med Hensyn til Spørgsmaalet om Kronborg Amtstue, har Flertallet ikke kunnet erkende for korrekt, og jeg maa derfor her paa Flertallets Vegne modsigge det, for at ikke Ordet skal staa og give Anledning til videre fortsat Misforstaaelse, end det maasse allerede har. Sagen er nemlig den, at naar der her er eller nogenfinde kan være Tale om Opgivelse af noget af de saakaldte fem konstitutionelle Punkter, en virkelig Opgivelse, en Realitetsopgivelse af noget af de hidtil af Folkethinget, navnlig i Fjor hændede saakaldte konstitutionelle Punkter, gælder det i alt Fald kun om et af dem, nemlig Punktet om Theatret. Det blev opgivet i Fjor i Fællesudvalget; Theatrets Lønning blev opgivet i Fjor af Folkethinget, og der kom et helt andet Forslag i Stedet. Med Hensyn til de øvrige Punkter, saavel de, som i Fjor i Fællesudvalget bleve modificerede, som de vi i Aar have givet en anden Form, maa Flertallet bestemt hævde, at der har ikke fundet Andet Sted, end en Forandring af Formen, hvorigennem Flertallet eller Folkethinget har søgt at hævde et bestemt reelt Formaal eller et bestemt reelt Indhold. Det er nemlig Noget, som Flertallet ikke lægger Skul paa, at man i Behandlingen af nærværende Finantslov har ladet sig det være magtpaaliggende i alle Spørgsmaal, der vedrøre de Punkter, som i Fjor have været gjort til Gjenstand for stærk Modstand fra Landsthingets Side, at vise en saadan Smøbekommen,